

Arrest

nr. 184 616 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 21 maart 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 5 januari 2011, bij de Belgische ambassade te Dakar, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.
Dit visum werd haar geweigerd op 28 april 2011.

Niettegenstaande de weigering van afgifte van een visum lang verblijf, reisde de verzoekende partij naar België.

Op 10 augustus 2012 diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 oktober 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 14 februari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar moeder van Belgische nationaliteit.

Op 6 augustus 2013 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 123.801 van 12 mei 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voormelde beroep.

Op 24 september 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 16 december 2014 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar moeder van Belgische nationaliteit.

Op 10 juni 2015 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 159.327 van 23 december 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voormelde beroep in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, doch vernietigde het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2015.

Op 20 januari 2016 nam de verwerende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voormeld beroep is nog hangend.

Op 21 maart 2017 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 14.08.2013 (bijlage 20 van 6.08.2013), 24.09.2014 (bijlage 13 van 29.10.2012) en 20.01.2016 (bijlage 13 van 7.01.2016).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene vroeg op 5.01.2011 een visum gezinshereniging aan bij de Belgische ambassade in Dakar, in functie van zijn moeder C. M. (...) (°5.12.1953), die de Belgische nationaliteit heeft verworven. Dit visum werd echter geweigerd op 28.04.2011, daar betrokkene zijn verwantschap met C. M. (...) niet voldoende kon bewijzen. Betrokkene kwam echter toch naar België.

Op 10.08.2012 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 29.10.2012. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 24.09.2014 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 29.10.2012), geldig 30 dagen.

Op 14.02.2013 deed betrokkene een aanvraag tot vestiging op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn moeder C. M. (...) (°5.12.1953), die de Belgische nationaliteit heeft verworven. Deze aanvraag werd geweigerd op 6.08.2013. Deze beslissing is op 14.08.2013 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20 van 6.08.2013), geldig 30 dagen. Betrokkenes schorsende beroep tegen deze beslissing werd op 12.05.2014 door de RVV definitief verworpen.

Betrokkene diende op 16.12.2014 een nieuwe aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, opnieuw in functie van zijn moeder. Deze aanvraag werd geweigerd op 10.06.2015. Deze beslissing is op 16.06.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkenes schorsende beroep tegen deze beslissing werd op 23.12.2015 door de RVV definitief verworpen.

Op 20.01.2016 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13 van 7.01.2016). Op 19.02.2016 diende betrokkene beroep in tegen dit bevel. Het ingediende beroep is niet schorsend.

Het feit dat betrokkenes moeder C. M. (...) de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn moeder. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenes moeder kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Gambia en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Gambia vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 14.08.2013 (bijlage 20 van 6.08.2013), 24.09.2014 (bijlage 13 van 29.10.2012) en 20.01.2016 (bijlage 13 van 7.01.2016).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Gambia.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Cuypers, K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie te Antwerpen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, C. L .(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 21.03.2017.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is voorzien op 29 maart 2017, zodat het vaststaat dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM).

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM hanteert het EHRM een autonome, van nationale rechtsstelsels onafhankelijke, uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen. De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van “civil rights and obligations” (“burgerlijke rechten en verplichtingen”) en ter zake van een “criminal charge” (“strafvervolging”). De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen.

Onder civil rights and obligations vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten als het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover naar nationaal recht toegang voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aangetoond dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Er kan niet ontkend worden dat huidig geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat zij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 februari 2016, merkt de Raad op dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om zich in deze procedure bij de Raad te laten vertegenwoordigen door een advocaat. Dat zij opmerkt dat zij zelf aanwezig wenst te zijn om haar verhaal te doen, doet hier geen afbreuk aan temeer de procedure voor de Raad een schriftelijke procedure is. De huidige bestreden beslissing maakt dan ook niet dat de verzoekende partij de toegang tot de rechter zou worden ontzegd in haar zaak tegen de voornoemde beslissing.

Er is prima facie geen schending van artikel 6 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert tevens schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt dat ze al jaren bij haar moeder woont, haar helpt en voor haar zorgt waardoor de maatschappij niet belast wordt om voor hulp en begeleiding te zorgen. Ze vervolgt dat de hulp die zij verleent absoluut noodzakelijk is. Verder stelt ze dat ze gedurende haar vijfjarig verblijf in België nog nooit in aanraking is geweest met de overheid op welke wijze ook. Ze stipt aan dat er *in casu* wel degelijk hinderpalen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken. Ze herhaalt dat ze een gezin vormt met haar moeder. De hinderpalen zijn volgens de verzoekende partij de hulpbehoevendheid van haar moeder, de onmogelijkheid om haar bij te staan vanuit het buitenland, de strikte noodzakelijkheid van bijstand om zelfs de gewone noodzakelijke huishouding te kunnen doen. Ze is van oordeel dat er geen billijke afweging is gemaakt door de verwerende partij. Ze stipt ook nog aan dat haar moeder Belg is en dat er niet van haar kan verwacht worden dat ze mee zou verhuizen naar een land waar zij geen onderkomen meer heeft en waar het voor haar onmogelijk is om te overleven gelet op haar specifieke problematiek, waar zij dan ook samen in een levensbedreigende en mensonterende situatie zouden terechtkomen. Ze stelt dat ze daar geen familie meer hebben, geen huis en geen financiële middelen. Ze stelt dat de verwerende partij met deze elementen geen rekening heeft gehouden, hetgeen niet enkel een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, maar ook een schending van de materiële motiveringsplicht. Voorts betwist ze dat er in casu sprake zou zijn van een tijdelijke verwijdering. De verzoekende partij stelt ook dat ze haar bij haar moeder zijn komen ophalen en dat ze daar hebben kunnen vaststellen dat ze bij haar moeder woonde en voor haar zorgde. Ze stelt dat er in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing is naar de concrete levenssituatie van moeder en zoon. De verzoekende partij vervolgt dat ze niet werd gehoord alvorens dat het bevel werd genomen hetgeen volgens haar een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht uitmaakt. Ze stelt dat deze beginselen zijn geschonden nu uit de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). In deze kan de verzoekende partij *prima facie* worden gevolgd.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, niet wordt betwist nu de verwerende partij in de bestreden beslissing meteen overgaat tot de belangenafweging. Met de bemerkings van de verwerende partij in de nota met opmerkingen kan dienaangaande geen rekening worden gehouden daar dit een *a posteriori* motivering betreft die duidelijk ingaat tegen de motivering van de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige

wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op de preciaire verblijfssituatie van de verzoekende partij. Zo wordt er aangestipt dat de verzoekende partij niettegenstaande een beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging toch naar België is gereisd. Verder worden de procedures beschreven die de verzoekende partij heeft doorlopen in België. Er wordt benadrukt dat de verzoekende partij niet over een verblijfsecht in België beschikt en dat zij meerdere bevelen heeft gekregen om het grondgebied te verlaten en dat zij ondanks de informatie die haar werd verstrekt door de stad Antwerpen omtrent de betekenis van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijke ondersteuning bij vrijwillig vertrek, toch opnieuw werd aangetroffen in onwettig verblijf. De verzoekende partij betwist niet dat haar verblijf op het Belgisch grondgebied een illegaal verblijf betreft, zodoende behoorde zij en ook haar moeder te weten dat zij aan dit verblijf geen rechten kan onttrekken en dat er op elk ogenblik een einde kon worden gesteld aan dit illegaal verblijf.

In de bestreden beslissing wordt verder als volgt gemotiveerd: *“Het feit dat betrokkene moeder C.M. de Belgische nationaliteit heeft verkregen en in België verblijft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn moeder. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven zoals voorzien door artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene moeder kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Gambia en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Gambia vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.”*

Uit het voormelde volgt dat er wel degelijk een zekere belangenafweging is gemaakt door de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stipt onder meer aan dat ze niet werd gehoord voor het treffen van het bestreden bevel en dat de bestreden beslissing hierdoor geen rekening heeft gehouden met haar concrete situatie met name met de samenwoont van de verzoekende partij en haar moeder en met haar verklaring dat zij zorgt voor haar moeder.

De kernvraag die zich stelt is of de verwerende partij een behoorlijke belangenafweging heeft gemaakt rekening houdend met alle elementen eigen aan de situatie van de verzoekende partij waarvan zij kennis had of kennis had moeten hebben.

Uit de belangenafweging blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met de samenwoont van de verzoekende partij met haar moeder en met het gegeven dat de moeder van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft. Het is op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat de loutere samenwoont met de moeder en de Belgische nationaliteit van de moeder, op zich geen automatisch recht op verblijf verstrekken.

De verwerende partij onderzoekt of er een zekere behoefte/afhankelijkheid is van de verzoekende partij ten aanzien van haar moeder en stelt dienaangaande vast dat de verzoekende partij geen mantelzorg behoeft van haar moeder.

In de bestreden beslissing is echter niets terug te vinden aangaande het betoog van de verzoekende partij betreffende de zorg die de moeder van de verzoekende partij behoeft. In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij weer dat het doktersattest dat door de verzoekende partij wordt gevoegd bij haar verzoekschrift waaruit volgens de verzoekende partij zou blijken dat haar moeder afhankelijk is van haar zorgen, pas na het treffen van de bestreden beslissing werd neergelegd zodat zij daar geen rekening mee kon houden.

Het stuk dat door de verzoekende partij werd neergelegd dateert inderdaad van na het treffen van de bestreden beslissing, echter stelt zij dat ze deze informatie zou hebben aangebracht indien ze had gehoord geweest voor het nemen van de bestreden beslissing. Ze meent dan ook dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM, hetgeen resulteert in een onvolledige belangenafweging.

De Raad dient vast te stellen dat uit een nazicht van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord voor het treffen van de bezwarende maatregel, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Hof van Justitie heeft reeds gesteld dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, Jurispr. blz. I-13427, punten 64 en 65). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, te treffen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij pas na het treffen van de verwijderingsmaatregel is overgegaan tot het horen van de verzoekende partij, hetgeen duidelijk in tegenspraak is met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie. Hoe dan ook blijkt uit dit verhoorverslag dat de verzoekende partij verklaarde dat ze voor haar moeder wil zorgen die oud en ziek is en niet voor zichzelf kan zorgen. Daarnaast heeft ze ook nog aangestipt dat ze een broer heeft in België met een grote mentale problematiek en dat ze ook voor hem moet zorgen. Deze elementen zijn niet terug te vinden in de belangenafweging van de verwerende partij daar zij de belangenafweging heeft gemaakt alvorens de verzoekende partij te horen.

Nu de verzoekende partij wel degelijk elementen heeft aangereikt tijdens een verhoor en zij prima facie aannemelijk maakt dat deze elementen dienden betrokken te worden in de belangenafweging door de verwerende partij, maakt zij op het eerste gezicht aannemelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar vooraf niet te horen, hetgeen prima facie heeft geleid tot een onzorgvuldige belangenafweging. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aldus op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, wijst de verzoekende partij op de door haar aangebrachte grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

In casu is de beoordeling van het ernstig bevonden middel onlosmakelijk verbonden met het door de verzoekende partij aangevoerde risico op schending van artikel 8 van het EVRM, zodat overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 21 maart 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

J. CAMU